

PARAGR AFF

14 - 20 Octombrie 2013

Marți, 15 octombrie 2013

Nr. 1

sibi
international
documentary
film festival

www.astrafilm.ro

Un vis la maturitate: 20 de ani de Astra Film Festival

Interviu cu **Dumitru Budrala**, Directorul festivalului Astra Film

Astra Film Festival împlinește anul acesta douăzeci de ani de existență. Cum vă pregătiți în fiecare an pentru AFF, un maraton care înseamnă proiecții, conferințe, masterclass-uri, mese rotunde și concerte? Ați dezvoltat tabieturi de festival? Aveți vreun ritual special înainte de prima zi a fiecărei ediții?

Pregătirile se întind pe tot anul! Zi de zi, lucrez atât la festival, cât și la alte proiecte de film, și acest lucru este o constantă chiar de la prima ediție. Înainte de începerea festivalului, seară de seară ascult muzică, ascult cântarea de dungă.

Primul și cel mai longeviv festival internațional de film documentar din România, primul festival românesc cu sesiuni de Q&A, primul festival cu website din țară, primul festival cu filme în streaming online și cu caravane de film, proiecții în spații neconvenționale. În 1993, ce i-ați fi zis cuiva care ar fi prezis festivalului o evoluție atât de spectaculoasă?

Vă spun sincer, credeam atunci și cred și acum că omul, că noi toți suntem capabili să realizăm lucruri care ne pot mobiliza resurse nebănuite. Dacă putem contura corect scopul în care să credem,

putem focusa, canaliza energiile în direcția aceea. Visul meu era să creez un spațiu în care să ruleze filmele, să putem reflecta la lumea în care trăim, aici în România, în Europa de Est, în lume. Și să facem asta pornind de la filmele care reflectă asupra acestor realități. Chiar părea un vis atunci. Cum să convingi realizatori din toată lumea că merită să vină să prezinte filmul aici, și nu în Paris sau în Londra?

Calea nu a fost dată de nimeni, absolut totul a pornit de la zero, și eram conștient de asta. Dar m-am gândit că, dacă tot nu sunt oportunități, atunci trebuie să încerc eu să le creez. Practic trebuia să fac calea, să pavez drumul, ca să pot circula. În Sibiul anilor 1990, nu existau evenimente culturale. Mai mult, nici nu se concepea ca cineva să inițieze un eveniment cultural. Din inerție, venită din sistemul anterior, totul se comanda de sus, de la București. Nu exista nici măcar ideea de finanțare pentru evenimente culturale pe bază de inițiativă locală. Să nu uităm că trăiam într-o țară răvășită de mineriade, de nesiguranță economică și socială, fără niciun fel de perspectivă de schimbare. Să vă dau un exemplu: de la Fundația Soros, am obținut o finanța-

re pentru un calculator, o chestie foarte rară atunci. Transferul banilor prin bănci a durat două săptămâni și chiar în acea perioadă, a căzut leul, s-a devalorizat. Suma s-a înjumătățit: evident, nu mai puteam cumpăra calculatorul ales.

Sunteți, alături de Michael Stewart, singura constantă a festivalului de film documentar de la Sibiu. Care sunt diferențele dintre Dumitru Budrala din 1993 și Dumitru Budrala, cel de acum?

Sunt alături de el, sau mai bine zis el este alături de mine, din '93. Nici nu știu cum au trecut anii! Mă simt la fel în sinea mea, chiar dacă culoarea părului e alta.

Sunteți fondatorul și directorul festivalului, dar în același timp sunteți regizor de film documentar. Cum se împacă aceste calități? Vă gândiți vreodată ce alegeți să fiți făcut dumneavoastră, în locul regizorilor prezenți în programul festivalului?

De multe ori îmi pare rău că nu pot să dedic mai mult timp pentru proiectele de film pe care le am, că îmi consumă mult timp și energie festivalul. Și bineînțeles, la orice film mă uit, și în perioada vizionării filmelor pentru festival, sau la orice alt film, totdeauna îmi imaginez

cum aș fi făcut eu filmul respectiv.

Înființând, în urmă cu 20 de ani, Astra Film Festival, ați pus Sibiul pe harta culturală europeană. Cum a decurs relația cu oficialitățile locale în acești primi 20 de ani?

Relația cu oficialitățile se întinde pe o paletă extrem de vastă, de la cazul primului an, când primarul de atunci al Sibiului pur și simplu m-a dat afară din birou înjurând, și pînă la solicitarea primăriei în anul 2004 de înscriere a festivalului Astra Film în dosarul de candidatură a Sibiului pentru titlul de

capitală culturală europeană, unde, alături de Festivalul de Teatru, am figurat ca principalele evenimente culturale consacrate de anvergură internațională.

Sunteți prezent în programul festivalului, în cadrul secțiunii „Retro 20”, cu filmul „Blestemul ariciului”. Cum evaluați acum documentarul dumneavoastră din 2004? Care sunt criticile pe care le-ați aduce lui Dumitru Budrala de atunci și ce considerați că ați făcut bine și nu ați schimba pentru nimic în lume?

Aș face doar retușuri de

postproducție, retușuri pe care nu am avut timp să le fac atunci, fiindcă lucram la ediția din 2004 a festivalului. Se pare că și anul acesta va fi proiectat așa cum a putut fi finalizat atunci, adică mai în grabă...

Ce plănuieți să faceți imediat după festival? Cum se relaxează Dumitru Budrala după încă o ediție de AFF?

Ma așteaptă post producția a două filme pe care trebuie să le finalizez. În rest, mă duc la munte împreună cu familia.

**Interviu realizat de
Cătălin Olaru**

Festivalul de film documentar, un supermarket cu rafturile pline

Interviu cu Csilla Kato, director artistic Astra Film Festival

Sunteți principalul selecționer al primului și totodată al celui mai longeviv festival internațional de film din România. Când începe și când se termină munca dumneavoastră? În medie, cam câte documentare trebuie să vizionați în fiecare an?

Selecția filmelor la festivalul Astra Film este făcută de o echipă de preselecție, în timp ce

decizia finală îi revine board-ului festivalului, din care mai fac parte Dumitru Budrala și Adina Vărgatu. Eu coordonez activitatea întregii echipe, propun secțiuni speciale, iar Adina Vărgatu este programator la secțiunile Student și Eco Cinematograf. Munca de programator se întinde pe toată perioada anului, trebuie urmărite filmele, dar și

analizate proiectele de film. Deja am în vizor filme pentru ediția următoare. Și bineînțeles sunt perioade mai intense de programare. Mă refer la perioada în care se înscriu filmele, când trebuie să urmăresc îndeaproape procesul și să mă asigur că filmele pe care am vrea să le avem

continuare în pag. 3

Nimic nu e gratis în viață

În 2002, Google a demarat ce se anunța a fi cel mai ambițios proiect al Internetului: Google Books. Mili-oane de cărți au fost scanate pentru a fi incluse într-o imensă bibliotecă digitală ce, odată finalizată, ar fi trebuit să conțină toate cărțile publicate vreodată în lume.

În veșnica lor aventură utopică, oamenii de la Google aveau un scop și mai mare: asamblarea unei inteligențe artificiale ce ar fi îndeplinit profețiile lui HG Wells din eseu său „Creierul Mondial” din 1937. Însă mai mult de jumătate din cărțile scanate de Google erau, în continuare, protejate de drepturi de autor. Ce a urmat a fost o luptă simbolică între David și Goliat, a grupare eclectică de autori din întreaga lume pe de-o parte și corporația-fenomen Google, de cealaltă parte, luptă ce a culminat într-un tribunal din New York, în 2011.

„Google și creierul mondial”, filmul de deschidere al festivalului, aduce în prim plan o discuție pe care ar fi trebuit să o avem acum foarte mult timp, oferind o viziune echilibrată dar, de multe ori, sumbră, a promisiunilor mărețe, dar și a dilemelor și pericolelor Internetului, amintindu-ne că nimic nu este gratis în viață, cu atât mai puțin informația.

Filmul lui Ben Lewis este o combinație stranie și fascinantă între vechi și ultra-modern, purtându-ne din interioarele clasice ale celor mai renumite și frumoase biblioteci din lume, la sediul Google, cu mega-calculatoare lui. Privindu-l, nu resimți schimbarea, pentru că toate aceste locații vaste, fie ele fizice sau digitale, sunt tratate similar, ca centre nervoase ale simbolicului creier mondial. „Google și creierul mondial” este un film cerebral în care se dezbat concepte ce devin din ce în ce mai relevante: de la discuția spinoasă despre intimitate pe internet sau drepturile de autor, până la neliniștitoarea posibilitate a monopolului informației. Cu toate acestea, filmul nu este lipsit de umorul pentru care Ben Lewis este cunoscut (talent dovedit în colecția sa de bancuri comuniste, „Hammer & Tickle”). Ce urmează este o discuție onestă și revelatoare despre internet, film și toate dezastrele sale.

Ce te-a determinat să faci acest film? A existat o motivație personală?

Ben Lewis: Am început în preajma Crăciunului sau în toamna lui 2009. Încercam să găsesc o formulă de a face un film și de a critica Internetul, asta îmi doream să fac. Să încep să privesc Internetul cu un ochi critic. Pentru că apăruseră alte filme, de exemplu „Remix” („RiP: A Remix Manifesto”, 2009, r: Brett Gaylor) sau „Steal this Film” (2006, 2007, r: Peter Sunde, Aaron Swartz), care practic ziceau că „vai, e fantastic, e o chestie acum, se numește free culture și nu trebuie să plătești pentru muzică sau filme, totul poate fi descărcat pe gratis...” O prostie. Adică, pe lângă faptul că muzica nu e nici-decum gratuită - trebuie să plătești pentru ea, plătești și distribuitorul tău de Internet. Știi, ideea asta cum că, de acum încolo, toți artiștii din lume o să se apuce să producă lucruri pe gratis e jignitoare și stupidă. Așa că am început să caut o poveste, să o scot la suprafață, și nu mă interesa să mă ocup de download-urile de muzică sau filme, pentru că toată lumea e deja în temă și nimănui nu prea îi pasă. Prin urmare eram în căutare de alte subiecte și povestea cu Google Books e de-a dreptul nemaipomenită, avea o mulțime de avantaje, cum ar fi faptul că nu se prea știa despre asta, iar mie îmi plac poveștile despre care oamenii încă nu știu mai nimic. E o nebunie, oamenii aștia scanează tot ce se construiește biblioteca asta la care toată lumea să aibă acces. E o idee atât de psihedelică, un fel de SF! Pe de altă parte, Google și-a propus să creeze biblioteca asta în anumite condiții și o serie de autori s-au opus, anunțându-și campania - o campanie cu e-mail-uri, una cu petiții - care până la urmă a ajuns în tribunalele americane și chiar au reușit să oprească acest plan măreț al Google. Toată lumea spunea că nu poți schimba Internetul, că nu se poate face nimic în legătură cu asta. Îmi place că asta este o poveste despre niște oameni care chiar au reușit - chit că la o scară mică - să schimbe Internetul, au oprit proiectul în plină ascensiune, au scos din mână un fel schimbare prin niște mijloace destul de convenționale și cred că oamenii de obicei trăiesc

cu impresia că Internetul e un fel de entitate invincibilă pe care nu o poți schimba. Apoi, am vrut întotdeauna să fac un film despre biblioteci. Drept care, atunci când mi-am zis că o să mă apropiu de subiectul ăsta cu Google Books, am simțit că o să iasă bine. E foarte dificil să faci filme despre Internet, sunt o groază de imagini de care te-ai putea folosi. Adică, deși cei de la Google nu aveau de gând să mă ajute, tot ce trebuia să fac era să filmez multe biblioteci impresionante.

Când avem de-a face cu subiecte disputate precum Google, legea drepturilor de autor și monopolul informației, cât de important este să rămâi obiectiv când încerci să abordezi această tematică într-un documentar?

B. L.: Nu e foarte important, de fapt. E important pentru mine. Povestea mea e destul de echilibrată, după cum probabil ați văzut. Adică Google nu a dorit o colaborare. Întotdeauna am fost împotriva Google, de aceea am făcut și filmul ăsta. Dar nu e tocmai corect să spui că filmul meu e părtinitor, din moment ce m-am chinat destul de tare să le dau cuvântul și celor de la Google și cred că au fost la obiect. Prin urmare, ced că abordarea mea a fost corectă. Unii spun că militez împotriva Google, dar îmi place ca în filmele mele să prezint ambele părți și consider că majoritatea spectatorilor o să rămână cu propriile impresii. Fără îndoială, e o chestiune extrem de complicată.

Care este părerea ta personală, ca artist, despre drepturile de autor într-o lume a internetului în care totul se afla la un click distanță?

B. L.: Sunt de părere că trebuie să creăm o formă de Internet bazată pe micro-plăți, cred că e necesar să fii plătit. Dar e mult mai dificil decât ar fi fost acum 5 ani, acum poți să descarci multă muzică pe gratis și nu e musai să fie așa. Sunt multe metode prin care s-ar putea proteja copyright-ul pe Internet, dar nimeni nu se zbate pentru asta, nici măcar companiile care sunt suficiente de avute pentru a-și permite să facă asta. Adică nu poți să scapi de piraterie, dar poți să faci procesul de downloading mult mai complicat. Sunt multe lucruri care ar putea fi făcute.

Google a refuzat să vorbească despre proiectul Google Books pe parcursul filmului. Care a fost reacția lor, dacă a existat așa ceva, odată ce filmul a fost lansat?

B. L.: Da, am fost la Mountain View, unde Google își are sediul, și le-am spus că facem un documentar despre Google Books și că nu avem de gând să îi desființăm, o să fie echidistant, să nu își facă probleme. Din păcate, nu au vrut să discute cu mine despre Google Books, pentru că erau încă în negocieri, sunt în plin proces de litigiu. Și se servește genul ăsta de scuză destul de des, nu am fost prea mulțumit și nu cred că era un pretext suficient de bun în cazul de față. Le-am spus că facem un documentar despre viitorul cunoașterii și ne-au îndemnat să vorbim cu Amit Singhal, Șeful Departamentului de Cercetare. În general, cei de la Google păreau să se teamă foarte tare de ceea ce aveam noi de gând să facem, lucru care mi se pare de-a dreptul jalnic într-o lume modernă. La urma urmei, și ce dacă proiectul Google Books e atât de criticat pe Internet? Într-un final am făcut altceva: având în vedere că Google e o companie atât de hi-tech, probabil că biroul Google America nu o să ridice receptorul să vorbească cu biroul Google Spania, drept care l-am rugat pe producătorul meu spaniol să mă pună în legătură cu președintele Google Spania, iar acesta ne-a dat acordat imediat un interviu.

Sfârșitul filmului ne oferă o alternativă la Google Books: proiectul comun al bibliotecilor americane și europene de a crea propria bibliotecă digitală globală. Este posibil ca această inițiativă să se lovească de obstacole legale sau morale similare cu Google Books?

B. L.: Nu, nu scanează cărți protejate de copyright. În niciun caz, doar pe cele care nu au copyright. Vor să le facă accesibile pe Internet sub forma unei instituții publice pentru oricine dorește să le folosească. Nu vând spațiu de publicitate pe site-ul lor, e un demers un pic diferit de Google. Adică, nu chiar așa de îndepărtat de Google, dar câteodată micile diferențe sunt

Interviu cu regizorul Ben Lewis („Google și creierul mondial”, filmul de deschidere al AFF 2013)

cele care contează. Google a semnat multe contracte cu edituri, editurile le-au permis să publice 20% din conținutul fiecărei cărți și să facă posibilă găsirea fiecăreia pe motorul lor de căutare - cuvintele cheie duceau către un link pentru site, ceea ce nu e foarte departe de Google. Dar e legal. Au semnat un contract cu reprezentanții autorilor, asta e diferența.

Filmul este extrem de bine calibrat din punct de vedere vizual. Ce surse de inspirație ai avut și cât de important a fost să incluzi locațiile spectaculoase unde ai filmat?

B. L.: În primul rând, ce mi-a plăcut în mod deosebit a fost etapa în care mi-am petrecut câteva luni încercând să-mi finisez ideile; mi se întâmplă să am idei bune, dar uneori ideile bune își ocupă foarte mult timp și ajungi să te extenuezi până când apuci să le aduci într-o formă finală. Tot ce îmi doream era să folosesc culorile Google, verde, roșu și galben, am vrut să arăt procesul de scanare cât mai mult, cred că imaginile astea sunt destul de puternice și am vrut să surprind și mai multe... În orice caz, știam că vreau să filmez biblioteci, multe biblioteci, pentru că într-un film bun ai 3-4 teme vizuale. Mai știam că nu vreau să arăt exteriorul bibliotecilor. Am descoperit una foarte potrivită în Mexic și am știut imediat că vreau să filmez acolo cu macaraua, arată ca într-un SF, asta era și ideea... Să se vadă o mulțime de rafturi dezintegrate peste tot. Și apoi cea chinezească era enormă... și toți oamenii cu laptop-urile lor, a fost o imagine foarte puternică!

Care este părerea ta personală despre Google? Este un fel de Big Brother sau o organizație ce lucrează în beneficiul publicului?

B. L.: Oamenii au tendința să nu gândească lucrurile până la capăt, nu-i așa? Cei care lucrează în companii mari rareori privesc lucrurile din exterior. Eu cred că încearcă să facă bani și în același timp să aducă un beneficiu lumii. Țăsta e un comportament uman destul de comun, e doar vanitate. „Schimb lumea și în timpul ăsta îmi câștig și pâinea.” Dar să fie Google un fel de Big Brother? Cred că au profitat de o oportunitate, nu e ca și cum ei sunt Guvernul, nu ține de ei să decidă ce informații se cade să ia sau nu de la tine online. Dar fac tot ce le stă în putere ca să obțină profit, e o resursă incredibilă pentru a afla ce vor oamenii și se folosesc de această informație pentru a vinde publicitate.

Muzica folosită în film este foarte dramatică. De ce ai ales acest tip de muzică și ce efect speră să aibă asupra publicului?

B. L.: Păi, de fapt, e un fel de coloană sonoră de SF, eu ascultând destul de mult Kubrick. E chiar prima încercare a compozitorului. Nu prea mă folosesc de muzica altora. Asta a însemnat că el a trebuit să vadă mai întâi filmul și apoi să se apuce de treabă, ăsta reprezentând primul lui contact cu muzica de film. Aveam nevoie de muzică pentru a mă ajuta cumva să dezvolt bucăți întregi din film, să leg toate momentele între ele. E dificil să structurezi și muzica la rândul ei, să urmărești punctul culminant, climaxul, epilogul.

După documentare despre regimul communist, incursiuni în lumea artei și acum Google, ce ne pregătește Ben Lewis în viitor?

B. L.: În momentul de față, lucrez la un documentar despre cunoscutul pseudo-biolog sovietic Trofim Lysenko, se va numi „Human Nature” („Natura umană”). Într-un fel, e un studiu despre Rău, dacă vreți, asta era natura lui Lysenko, dar în același timp e vorba și de ideea comuniștilor conform căreia natura umană ar trebui să se supună legilor lui Marx. Și mai lucrez la o comedie despre un grup de producători englezi corupți.

Au consemnat
Diana Voinea și Loredana Ghidarcea

Film Festival la început de drum

Publicul și reprezentanți ai presei

În 1993, **Dumitru Budrala** fonda Festivalul de film documentar ASTRA, conceput inițial ca festival de film etnografic și antropologic, devenit astăzi unul dintre cele mai prestigioase festivaluri de film documentar din Europa. Prima ediție a festivalului a fost un eveniment cu vizionări de filme exclusiv românești, care aveau loc în atât în Muzeul Satului, cât și în clădirea Astra Film din Piața Mică. Deși parcă nici nouă nu ne vine să credem, au trecut 20 de ani de atunci. E o moștenire cu care nu putem să nu ne mândrim! Cum a arătat prima ediție a festivalului Astra Film, aflăm din acest fotoreportaj.

Michael Stewart, prieten al festivalului încă din 1993

Clădirea din Muzeul Satului în care aveau loc vizionările de filme

Festivalul de film documentar, un supermarket cu rafturile pline

Interviu cu Csilla Kato, director artistic Astra Film Festival

Ați avut vreodată reacții virulente din partea celor neselectați?

Bineînțeles că am avut multe probleme cu cei neselectați. Și de la cei care sunt selectați, dar nu sunt în secțiunea dorită mai primim plângeri. Pentru mine, perioada care precede anunțarea selecției este cea mai solicitantă psihic, mi se întâmplă ca ani de zile să țin minte filme la care a trebuit să renunțăm, deoarece nu mai încăpeau în program. De multe ori mă gândesc să găsim o soluție să includem cumva și acele filme. Poate reușim la ediția următoare!

Dacă redactorul-șef al unui ziar tabloid ar decide să dedice un articol fenomenului Astra Film Fest, ar avea despre ce să scrie?

Nu știu dacă am îndeplini standardele pe care le presupune specificul unui tabloid! (râde) Dar cu siguranță un documentar observațional ar surprinde multe aspecte grăitoare ale societății în care trăim, doar urmărind munca noastră de pregătire a festivalului. Fiind o muncă intensă și foarte legată, ies la iveala regulile scrise și nescrise de funcționare a acestei lumi în care ne ducem zilele.

Care sunt documentarele pe care ați ținut morțiș să le aveți în selecția AFF 2013? La ce filme trebuie să venim, morți-copți, anul acesta?

Pentru cei care vin pentru prima dată la festival, aș recomanda în primul rând filmele din secțiunea Incredibil. Filmul despre Google, cel despre Facebook, „Actul de a ucide”, documentarul dedicat părintelui Arsenia Boca sunt printre recomandările mele personale. Pentru cei care gustă deja de ani de zile documentarele de la Astra Film și fac parte din publicul nostru fidel, familiarizat cu ceea ce înseamnă lumea aceasta a documentarului, filmul „Leviathan” este de neratat, la fel ca toate filmele din secțiunea Internațional.

Festivalul începe cu „Google și creierul mondial”, în timp ce în ultima zi a festivalului, spectatorii din Sibiu și nu numai sunt chemați să afle povestea părintelui Arsenie Boca. În măsura în care există așa ceva, care este mesajul pe care ați vrea să-l transmiteți

această ediție a festivalului de film documentar de la Sibiu?

Într-adevăr, la Astra Film se pot vedea filme despre realități și teme care sunt de mare interes, de la Google la părintele Arsenie Boca și până la povești ale unor oameni ca noi, văzuți în intimitatea vieții de lor de zi cu zi. Programul festivalului este conceput să reflecte o varietate de subiecte și de abordări cinematografice.

În calitate de principal selecționar al festivalului, care credeți că este principala diferență dintre Astra Film Fest de anul acesta și ceea ce s-a văzut sau se va putea vedea la ZagrebDox, IDFA sau Doclisboa, de pildă?

Cu siguranță avem mai multe filme românești și mai ales premiere de documentare autohtone decât toate aceste festivaluri. Festivalul ZagrebDox are de asemenea un focus pe documentarele din zona Europa Centrală și de Est. Iar IDFA se deosebește de restul festivalurilor prin mărimea lui: dacă la Astra Film, ZagrebDox sau Doclisboa intri ca într-un magazin, unde apuci să cunoști cât de cât marfa și vânzătorii, la IDFA intri ca la un supermarket. Eu zic că avem nevoie și de magazine, și de supermarketuri!

Cu această ediție, se încheie primii 20 de ani de Astra Film Fest. Cum îi vedeți pe următorii 20, în condițiile democratizării accesului la resursele necesare realizării unui film documentar, adică pe fondul influenței crescânde a formatului digital? În ce măsură s-a schimbat documentarul în acești 20 de ani și cum credeți că va evolua în viitor?

Producția de cinema documentar este în plin boom cam începând de 10 ani. Și suntem martori ai unui fenomen foarte interesant, care este încă la început. Producția pe suport digital deja a ajutat mult: a crescut exponențial producția. Asta înseamnă mult mai multe filme bune și concomitent mai multe producții slabe. Dar modificarea condițiilor de difuzare, mă refer aici la mediul online, aduce cu sine mari transformări. Oricum, aceste schimbări sunt spre bine. Se folosește tot mai mult limbajul cinematografiei pentru a comunica despre ceea ce ne înconjoară, și asta nu poate decât să ne bucure!

în selecție ajung să fie înscrise. Din luna mai până la sfârșitul lui iulie durează perioada foarte intensă de coordonare a preselecției și de vizionări propriu-zise. Una peste alta, până la final, vizionez în jur de 600-800 de filme!

Câte filme au fost înscrise în competiție în 2013 și câte au rămas pe dinafară?

În 2013, au fost înscrise 1350 de filme și au rămas afară 1240. Ca orice festival, și Astra Film are un număr limitat de spațiu de proiecție.

Liceenii, varianta eco

Pentru al treilea an la rând, programul oficial al Astra Film Festival va include o secțiune dedicată filmului documentar cu teme ecologice. Surpriza pe care ediția cu numărul 20 o aduce e aceea că Eco Cinematograff devine secțiune competițională, iar juriul de acest an va fi format din liceeni de la Colegiul Național Gheorghe Lazăr din Sibiu, sub îndrumarea profesorului Vintilă Mihăilescu. Am decis că e cazul să-i cunoaștem. Nu am făcut de loc rău.

1. Vei face parte din juriul secțiunii Eco Cinematograff de la Astra Film Festival. De ce crezi că liceenii sunt cei care decid câștigătorii acestei secțiuni speciale?

2. Care este documentarul tău preferat, cel care te-a impresionat cel mai tare și te-a convins că documentarele pot fi și sunt deseori cel puțin la fel de interesante precum filmele de ficțiune?

3. Ai mai participat, din postura de spectator, la festivalul de film documentar de la Sibiu? Care este cel mai frumos moment trăit de tine la AFF până acum?

4. Dacă ar fi să regizezi tu un documentar, ce subiect ai alege să tratezi?

5. Dacă ai vrea să-ți convingi colegii să vină la Astra Film Fest să vadă documentare, și nu ultima premieră hollywoodiană în format 3D, care ar fi argumentele tale?

6. Un regizor prezent la Sibiu în cadrul AFF decide să dedice un documentar Colegiului Național Gheorghe Lazăr. În pană de inspirație, te invită pe tine să alegi titlul. Care ar fi acela?

Corina-Maria Doican

1. Cred că liceenii reprezintă tineretul, iar tineretul reprezintă viitorul. Noi suntem cei care ar trebui să conștientizăm cel mai bine problemele actuale ale mediului cu care se confruntă oamenii din întreaga lume, deoarece generația noastră este cea care poate face o schimbare, care are puterea să își impună punctul de ve-

dere și care are suficientă imaginație pentru a găsi soluții potrivite acestor probleme.

2. Îmi plac foarte mult filmele care abordează ca temă principală "diversitatea culturală", deoarece mă ajută să descopăr, să înțeleg și să accept mai bine lumea din jurul meu. Un astfel de documentar este și "Babies", un film lansat în anul 2010, care ne oferă o perspectivă asupra primului an de viață a 4 copii din 4 locuri total diferite: Mongolia, Namibia, San Francisco și Tokyo. M-a impresionat foarte tare acest documentar, deoarece am observat cât de neobișnuite sunt modurile de viață ale oamenilor și cât de mult diferă obiceiurile acestora în funcție de mediu, istorie și tradiție. Cu toate acestea, copiii se adaptează incredibil de ușor acestor medii și indiferent dacă poartă încălțăminte scumpă sau aleargă desculți prin nisip, dacă se joacă cu jucăriile sau cu animalele din curte, se dezvoltă la fel de armonios și au o copilărie fericită, indiferent de locul în care trăiesc.

3. Îmi amintesc cu zâmbetul pe buze că am avut un "date" anul trecut la unul dintre filmele de la festival.

4. Mi-ar plăcea să regizez un documentar despre o călătorie în jurul lumii.

5. La Astra Film Fest sunt proiectate foarte multe filme educative, care sunt bazate pe experiențele unor oameni. Personal, mi se pare foarte important să vizionezi un film care are la bază o faptă reală, deoarece e posibil ca acesta să influențeze la rândul său realitatea noastră și să ne ofere perspective noi asupra subiectelor tratate. Totodată, sunt abordate foarte multe teme de interes actual, care ne pot da de gândit și care ne pot uimi în același timp, atât prin mijloacele artistice deosebite, cât și prin informațiile uimitoare. Pe lângă toate acestea, și asta este lucrul cel mai important, persoanele din public au șansa să poarte la finalul proiecției o discuție cu realizatorul filmului, moment în care își pot exprima punctul de vedere, îndrepta neclaritățile și afla mai multe detalii. Se poate acest lucru la cinema?

6. "Tradiția sutelor de ani urmată de lăzăriștii tim-

pului prezent".

Denisa Ștefania Lupu

1. Se spune că mințile tinere sunt cele mai netulburate. Scopul liceenilor este să vadă adevărul brut din aceste filme și să îl judece ca atare. În jurizarea problemelor dezbătute se pot amesteca, inevitabil, mai mulți factori subiectivi, care influențează alegerea unui câștigător. Acești factori subiectivi ne lipsesc nouă, liceenilor, care doar acum începem să vedem cu adevărat lumea.

2. „An Inconvenient Truth” (r. Davis Guggenheim, 2006).

3. Am participat în anii anteriori cu clasa, dar cel mai frumos moment trăit la AFF de până acum este momentul în care ei au răspuns pozitiv propunerii noastre de colaborare în proiectul „48 for Teens”.

4. Subiectul meu ar fi „De ce fac oamenii poze?”.

5. Dacă trebuie convingi să vină, atunci nu merită invitați.

6. „Lazăr Almighty”.

Nedelcu Rares

1. Cred că liceenii - și adolescenții, în general, sunt cei mai potriviți pentru a juriza un documentar din această secțiune, mai ales dacă acestea abordează subiecte precum poluarea. Tinerii sunt cei care pot schimba viitorul, deoarece le aparține și noi știm ce este mai bine pentru noi, ca să trăim o viață fericită.

2. Un documentar foarte bun pe care l-am văzut este „Human Body”. Mi-a plăcut pentru că prezintă într-un număr de episoade viața oamenilor (din punct de vedere atomic și biologic) de la naștere până la moarte.

3. În anii trecuți nu am fost la așa multe documentare la AFF, dar anul ăsta voi încerca să ajung să le văd pe majoritatea.

4. Eu unul aș face un documentar despre viața în mediul rural românesc, despre avantajele și dezavantajele ei.

5. Un argument bun este că documentarele, spre deosebire de filmele de ficțiune, oferă un plus de informație pe care o poți folosi concret în viață. Eu unul sunt mai atras de un documentar, decât de un film de ficțiune.

6. „Ready for school?”

Văidian Iulia

1. Pentru a fi responsabili cu privire la mediul înconjurător. Dacă noi, ca tineri, suntem conștienți de problemele actuale ale mediului și învățăm cum să acționăm în rezolvarea lor, mă gândesc că în viitor acestea se vor diminua.

2. Întotdeauna m-au impresionat poveștile despre viața unei personalități, despre culisele ei, ceea ce nu se vede la televizor și nu se citește în presă. „Woody Allen: A Documentary” și „Searching for Sugar Man” sunt cele care mi-au rămas în minte.

3. În postura de spectator nu am mai fost la AFF, dar am urmărit filme documentare în cadrul altor festivaluri și sunt o temă de meditație întotdeauna.

4. Momentele cele mai frumoase pe care le-am trăit în cadrul unui festival sunt cele de acum, de la AFF, deoarece postura de jurat este una nouă pentru mine, iar toată această experiență (vizionarea filmelor de la Eco Cinematograff, discuția pe baza lor, jurizarea) este extraordinară!

5. Fiind pasionată de ciclism, cu siguranță documentarul ar fi bazat pe această temă.

6. Documentarele prezintă povești reale, din orice domeniu. Prin vizionarea lor, ne îmbogățim categoric cultura generală și viziunea asupra lumii. În opinia mea, acestea sunt lucrurile de care tinerii ar trebui să fie interesați, pentru că așa se dezvoltă personal.

7. „Lăzăriștii – liceeni cu oportunități”.

Un festival care merge CA PE ROATE!

Nu o dată împlinește un festival venerabila vârstă de 20 de ani! Nu toată lumea știe, dar anii festivalieri nu sunt ca anii normali, cei pe care îi numărăm noi, oamenii, înainte de a sufla în tort când e ziua noastră. Altfel spus, 20 de ani e o vârstă la care foarte puține festivaluri ajung. Mai exact, niciunul, deoarece Astra Film Fest este primul festival internațional de film din România.

Pentru a marca acest moment cum se cuvine, am decis să organizăm un eveniment neconvențional. Alegerea noastră - un tur aniversar pe biciclete! De la acest eveniment nu puteam lipsi noi, organizatorii, așa că vă putem spune din proprie experiență: a fost cea mai culturală pedalare în masă care s-a văzut vreodată în Sibiu!

